

Kaivola den 13. juni 1908

Käre farbror Uno!

Det är nu så härligt på landet,
körsbär och äppelträden stå i hvit skrud,
fåglarna jubla dagen i ända och de
ryska villaborna äro ej så talrika
denna sommar.

Mamma arbetar outtröttligt i träd-
gården, vi äro alla solbrända och lägga
oss på kvällen som hederliga arbetare ef-
ter sitt arbete, men sova långt in
på morgnarna.

Jag hjälper mamma ute i trädgården
och läser förtjusande franska historier

med andakt och fromma tankar.
Min Loftiers sommarvistelse är mig
obekant; men jag kan ej sörja deröfver
så som jag ville, men det kan hända
att jag blifvit torr till själen och
^{mycket} litet känslig. "Människan känner
icke ens sig sjelf" säger Blom.
Men ändå vill jag ge två
helsingforsare ett begrepp om sjä-
nan som har uppgått på Frankrikes
blå himmel och nu sprider sin
grammatiskol-anekdotiska glada dager
öfver Petruskolans salar. Jag har
försökt att återge honom i lämplig
form, så knapp som möjligt. Säg
icke förfärad om formen är underlig
tro icke blott att det äro kärlekens
prenetiska skrifter.

Su genast blir det:

Jag är förälskad i min franska lärare.
Han är af medelväxt med elegant

hållning,
hå afstånd liknar han Maupassant

Han har skarpa ansiktsdrag
och grof epiderm.

Hans böjda näsa injagar mig skräck
och afsky,

yfria warta mustascher förtäcka röda
läppar.

vakker ingång till en slaskbrunn.

De rakade kinderna skifta i blått.

De warglödande ögonen ha rullande
gula ögonvitor,

tjocka, tunga ögonlock,

och små rödliga veck omkring ögonen.

Håret grått, upptrucket vid pannan, vakert
och klädsamt

Hans stämning liknar island H välande.

När jag sitter på min bänk
Tänker jag lifligt på zoologiska Träd-
gården.

Halsen med smal nacke sitter rörligt
i en hög hvit krage,
som afsticker mot en strängt sluten smoking.

När han kommer in i klassen
Ser han gryn ut och ler tjuffskt
Under raknågan med mustasekerna.

På afstånd resa hans förtjusande rörelser
Mig till det yttersta.
I närheten slår jag ned ögonen.

Nu när dissektion är gjord, ser jag huru
lönlös den är. Det är omöjligt att återge
en personlighet, isynnerhet en Tillbedd.

Till dr. Tael v. Bousdorff.

Att vara ung och inte få arbeta,
Att resignera uti Tålmod,
Att dämpa allt sitt glada lefnadsmood
Och ingenting af lifets fröjdes veta.

Der borta brusar lifets ström förbi;
Jag hör blott tågets ångutfulla stänmo
Och drömmer hopplöst om att vara hemma,
Som fångar drömmar om att vara fri.

Och när Ni läser hvad min längtan
skrifvit,
Lä kanske säger Ni ett nådigt ord,
Att göra glädje här på denna jord,
Med några ord än ick alla givet.

The last of the month

It was not until the 1st of the month
that I was able to get out of bed,
the doctor said it was a case of
the beginning of the disease.

It was not until the 1st of the month
that I was able to get out of bed,
the doctor said it was a case of
the beginning of the disease.

It was not until the 1st of the month
that I was able to get out of bed,
the doctor said it was a case of
the beginning of the disease.

It was not until the 1st of the month
that I was able to get out of bed,
the doctor said it was a case of
the beginning of the disease.

Sanatorielif.

Mot dr. Axels hälla blod
och allt för stora öfvermod
Lär ingen protestera,
Han håller oss med järnhand,
Men när han reser ~~det~~ istånd
Lär dr. Paul gråsa.

Han går omkring med viktig min,
Som ^{vore} både London och Berlin
Hans vilja underdänigt.
Trän paviljong till paviljong
Med lösknäppt rock i muntert språng
Och ler och skrattar fänigt.

När han befinner sig i nöd
Så blir han blek, så blir han rood
och synes rätt förlägen.
och som han ej sin sak förstår,
Han prickt till telefonen går
och finner rätta vägar.

Patienten går på knagglig väg,
Och svär och halkar hvarje steg
Och lär sig balancera.
Här blir man anspråkslös och from,
Och doktoratets helgedom
Man lär sig respektera.

Att dricka mjölk och äta gröt,
Som Mimmi bjuder en så söt,
Att efter Toivo skrika,
Att vandra upp och ner i rikt
Det är patientens soära plikt
Som aldrig han får svika.

Skönt det vore engång att i detta rummet
drickas druvans dunkla underfulla blod
med den namnlöst ena, sållsamt efterträdda,
den jag icke känner och bär fruktan för.

Jord åkallar himmel, himlen Tyr till jorden,
dunkelt blott jag fattar deras hemlighet, -
nu med själ och druvsaft följer jag pokalen
och jag höjer tyst en obesvarad skål!

1910
